

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

116. An cùm quis cubitum iret, ori saccharum imposuit, & nescit postea,
an ante mediam noctem liquefactum fuerit, possit adhuc Missam dicere,
aut Eucharistiam sumere? Ex quo deducitur, quid est ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76405](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76405)

RESOL. CXV.

An Sacerdos, qui noctu misit ad raucedine sanctum leniendam saccharum in os paulatim deglutendum, si illud durauerit post mediam noctem, & dubitat, an reliquas partes illius in stomachum traiecerit, possit Missam celebrare? Et an reliquia cibi, etiam si deglutiantur post mediam noctem, non impediunt communionem, aut celebrationem? Ex part.2. tract.14. Ref.51.

§.1. Negatiue respondeo cum communi sententia DD. hi sunt Suarez in 3.p.tom.3. disp.16. scilicet.4. Vasquez etiam in 3.part.tom.3. disp.271. cap.3. num.31. Reginaldus in praxi, tom.2. lib.29. c.6. n.119. Bonacina de Sacram. disp.4. quest.6. punct.2. n.7. Molfesius in summi tom.1. tract.3. cap.10. n.13. Coninch de Sacram. quest.80. art.8. n.48. & Syluius in 3.p. q.80. art.8. fol. mibi 248. col.1. ubi sic ait: Solueretur ieiunium, si quis nocte misisset in os aliquid sacchari, & eius aliquid traiecerit post mediam noctem, & quia tam saccharum, quam aliqua liquefacta communiter deglutuntur, ideo qui tale quippiam ante somnum accepit, non potest die sequenti communicare, nisi moraliter sit certus, quod ante mediam noctem totum deglutauerit, vel, quod residuum erat, abstulerit. Sic ille.

2. Nec valet dicere, quod illud non sumitur illo die ab extrinseco, nec traiecit per modum cibi, sed per modum saluæ. Nam respondetur, illam esse quamdam successiuam manducationem, quæ ex parte fit eodem die, & cum illa materia imponatur, vt paulatim deglutatur ex intentione sumentis, tandiu durat eiusdem comestio, donec ipse totam deglutauerit, sicut si paulo ante mediam noctis horam imponerem alios cibos ori, eosque donec media esset audita, manderem, & deglucirem eos, nullo modo possem eo die communicare. Hæc communiter asserunt DD.

3. Non recte tamen contrariam sententiam docere Tabienam verb. communicare, §.49. ubi concedit quod præterito die intra os sumptum est, etiam si data opera deglutatur in sequente, non solvere ieiunium naturæ, neque impedire perceptionem Eucharistiæ, quia (inquit) ad hoc opus est sumptione alicuius rei exterioris, quæ fit eodem die. Igitur necesse est, vt res aliqua eo die in os mitratur. Pro hac sententia faciunt, Durandus, Gabriel, Paludanus, qui concedendo reliquias cibi, etiam si deglutantur, non impedire communionem, reddunt hanc rationem, quia eo die non fuerunt in os immisæ, quæ quidem ratio, vt diximus, militat in casu nostro. Et sic ex neotericis, sententiam Tabienæ amplexus est Bartholom. ab Angelo in exam. confess. dial. 4. §.214. litter. A. ubi sic asserit. Quod dictum est de salua, & de reliquis cibi, & huiusmodi, dicendum est de eo, qui in sero accipit aliquid in ore pro voce, vel pro alio, quod remanet; non enim venit ab extrinseco post mediam noctem, nec propter hoc ille non esset ieiunus. Ita ille.

lebrationem Missæ, vel Eucharistiæ sumere? Ex part.6. tract.7. & Misc.2. Ref.15.

§.1. Via casus est frequentissimus, pro affirmatiua sententia ego in p.1. tr.13. ref.51. adduxi ex inelyta Dominicanorum familia Tabienam & Bartholomæum ab Angelo: quibus nouissimè addo, ex Societate Iesv Stephanum Bauny in Theol. Moral. part.1. tr.10. q.22. ubi sic ait: An pro ieiunio sit habendus proindeque ad Eucharistiæ idoneus, qui pridie eiusdem diei, quo eam sumpturus erat, cum cubitum iret, ori saccharum impoluit, ad sanctum raucedinem tollendam, maxime si nescit ceru, ex tali substantia; ecquid residui aliquid ori ac palato adhæserit post mediam noctem, quod calore ac halitu liquefactum in stomachum penetrauerit.

2. Mihi ea mens est, ac sententia, eiusmodi rebus ieiunium non solui, consequenter sumptionem Eucharistiæ non impediri: ita iudicandi auctores habeo viros eruditos ac graues, nec secus in hac controuersia sensisse video Theologos; qui ea de re differunt in 3. part. D. Thoma: neque aliter Summarum scriptores. Tabiena enim scribit his verbis verb. Communicare §.49. id quod præterito die intra os est sumptum, etiam si data opera deglutatur in sequente, non soluit ieiunium naturæ, neque impedit perceptionem Eucharistiæ. Quod Tabiena ait, affirmat quoque Barthol. ab Angelo in Exam. Confess. Dial. 4. §.214. litter. A. Quod dictum est, inquit, de salua & de reliquis cibi, & huiusmodi, dicendum est de eo, qui sero accipit aliquid in ore pro voce, vel pro alio, quod remanet, non enim venit ab extrinseco post mediam noctem, nec propter hoc ille non esset ieiunus. Ita ille. Ad horum authorum testimonia accedit & ratio. Solui non potest ieiunium, nisi sumptione rei alicuius exterioris, idque eo die, quo ad refectioem, aut voluptatem accipitur, secundum Palud. Gabriel & Durand. quod & probatur. Cibi reliquias, quæ adhæsere palato ac dentibus, cum postridie eius diei, quo sunt sumptæ, deglutantur ab homine, omnium opinione non faciunt, vt Eucharistia censatur indignus, quia ieiunus est, cuius rei causa haud dubiè non est alia, quam quia eo die, quo ad communionem acceditur, non sunt prædictæ cibi reliquias in os illatæ: at facit pro opinione præsentis hæc ratio. Ergo, &c. Huc vsque Bauny.

3. His tamen non obstantibus licet supradictæ rationes, quas asserit Bauny, fuerint ubi supra à me adductæ, adhuc negatiuæ sententiæ ego adhæreo, cum sit communis teste nouissima instructio Hispanensi pro ordinandis parte 5. §.9. n.2. quia aliquid sacchari, quod paulatim post mediam noctem atteritur, & deglutitur, non est annumerandum inter reliquias cibi, sed est verus cibus: & quædam successiuæ manducatio, quæ ex parte fit eo ipso die. Et ita hanc sententiam præter Doctores quos citauit dicta resol. 5. tener etiam Fagundez in præcept. Ecclesie lib.3. c.5. n.16. Pericus de officio Sacerdot. lib.1. cap.3. dub.6. n.60. Et nouissimè Ioan. Vviggers de Sacrament. in 3. part. D. Thom. quest.80. art.8. n.37.

Quæ hic est Ref. antecedens, & in Ref. seq.

Sup. hoc in Resol. i. not. præterita §. vlt. ad medium, & in Resol. 2. §. 7. post mediet, sed lege infra doctrinam Ref. 124. & alterius eius not.

RESOL. CXVI.

An cum quis cubitum iret, ori saccharum impoluit, & nescit postea, an ante mediam noctem liquefactum fuerit, possit adhuc Missam dicere, aut Eucharistiæ sumere? Ex quo deducitur, quid est sentiendum, si reliquias cibi deglutantur post mediam noctem, an impediunt ce-

RESOL. CXVII.

An si quis ante cubitum apponeret in os aliquid ad paulatim liquefaciendum propter distillationem capitis, vel sanctum raucedinem, si dures post mediam noctem, censatur die sequenti ieiunus; ita vt possit Missam celebrare, aut communicare? Ex quo inferitur, an qui casu traiecit aliquid reliquiarum in dentibus ex cibo carne præcedentis relictiarum, censatur